

paa og gjøre det med saameget bedre Gaab, som, jeg gjentager det, jeg ikke har hort den høitærede Minister besjæmpe det. Retten kan gjøre os Allesammen nok, men for Uretten maae vi Allesammen bede os fri, og jeg kan ikke Andet end ansee det for — ja, hvis det ikke løb altfor stærkt, vilde jeg sige, en skrigende Uret, naar man vilde berøve en virkelig eller formeentlig Forbryder den Ret, han har til at gjøre Fordring paa, at den over ham sælde Dom, kun den, og ikke Noget, der sættes istedetfor den, skal overgaae ham. Den høitærede Justitsminister har allerede sagt, at man bringer Enkeltceller som en strengere Straf end almindeligt Forbedringshuusarbeide; men hvorledes kan man da, naar Dommen lyder paa almindeligt Forbedringshuusarbeide, ansee sig berettiget til bagefter at forstærke den idømte Straf ved at overflytte Forbryderen til en Straffeart, som af den ærede Minister selv betegnes som strengere end den idømte? Men, selv om den ikke skulde være strengere, selv om den ærede Minister og en hvilken som helst Anden betragtede den for at være et passende Æquivalent for den idømte Straf, saa mener jeg dog, at man er aldeles uberettiget til at forandre den idømte Straf, naar den Dømtede erklærer, at denne Forandring for ham staaer som en Skærpelse, og at han ikke med sin gode Villie vil ombytte det Æquivalent, man byder ham, med den Straf, hvortil han er dømt.

Naar der flere Gange er flaaet paa det Økonomiske ved Spørgsmaalet, saa forekommer det mig ikke at have Noget, eller idetmindste ikke at have Synderligt at gjøre med det subsidiaire Forslag; men havde det endogsaa nok saa meget at gjøre dermed, saa mener jeg, at man dog ikke, for at opnaae en større eller mindre Besparelse, skal gjøre sig skyldig i at gjøre den dømte Forbryder Uret. Den ærede Rigsdagmand for Frederiksborg Amts 1ste Valgfreds (Ziemroth) har gjentagende fremhævet, at der her er Tale om forskellige Straffearter; ogsaa det vil jeg tillade mig at betone.

J. A. Hansen: Efter hvad der er blevet fremsført fra flere ærede Taleres Side, skulde

jeg ikke have taget Ordet, dersom den høitærede Justitsminister ikke saa bestemt havde erklæret sig imod Antagelsen af de stillede Ændringsforslag, men efter min hele Opfattelse af Spørgsmaalet kan jeg netop, ligeoverfor denne bestemte Fraraaden, ikke Andet end støtte disse Forslag. Det forekommer mig, at Hovedsagen her gaafte simpelt og klart er den, om den Grundsatning, hvorpaa Ændringsforslagene hvile, er rigtig, og er den rigtig, — og det maa jeg for mit Vedkommende paastaae, at den er — saa hjælpe alle de andre Grunde, som man forøvrigt kan anføre for ikke at vedtage Forslagene, virkelig Intet. Den Grundsatning, hvorpaa Ændringsforslagene hvile, at Fanger har Ret til at blive behandlet efter den ham overgaaede Dom, er, troer jeg, saa klar og rigtig, at man ikke let skal kunne beqvemme sig til at vedtage en Lov, som gaaer i modsat Retning, og, naar den ærede Minister har gjort gjældende, at, fordi Nogen dømmes til Forbedringshuusarbeide, er der ingen gjældende Lov, som siger, hvortil Forbedringshuusarbeidet skal bestaae, saa siger jeg, at der er en gjældende Tilstand, en vis Straf, som kaldes Forbedringshuusarbeide. Der er ikke og kan ikke være Tale om, at Dommeren har tænkt paa en anden Straffemaade, om man ogsaa i en kommende Tid, en Tid, vi ikke ere komne til, vil give Forbedringshuusarbeide en anden Betydning. Der er et andet Begreb forbundet med, hvad der her i Landet kaldes Lugthuusarbeide, og fornuftigvis kan ikke nogen Dom, naar den taler om Forbedringshuusarbeide, tage Hensyn dertil; at ville sige, at vi ogsaa kunne kalde det Forbedringshuusarbeide, er en Omgaaelse af Spørgsmaalet og ligger ikke i Sagen selv. Den ærede Minister har gjort gjældende, at han er bemyndiget til at foretage adskillige Forandringer med Hensyn til Stedet, hvor, og Maaden, hvorpaa Straffen skal udføres; men han har jo tillige udtrykkelig sagt, at her er Spørgsmaal om at indføre en strengere Straf, og at man derfor har seet sig nødt til at flaae af paa Straffetiden. Altsaa viser det sig, at den høitærede Minister ikke i dette Tilfælde kan paabe- raabe sig det, hvortil han forøvrigt i disse Forhold har Fuldmagt, og jeg kan ikke indsee,